

שלי אמר לי שאני נוסעת לישראל כדי לטייל ולנוח כמה שבועות. פיתאום מכניס אותי למרפאה. מה זה, אני בבית? סוהר? רק אחרי שנגרעה, והתברר לה כי זוהי מירפאה לניתוחים פלסטיים, צהלה מנון. היא ביקשה מרופא המירפאה שיער כו בה ניתוחים פלסטיים, בפניה ובירכיה.

פניה מכוסים חטים ובצצקים מאד. בגלל השימוש המופרז בסמים. אני רוצה שתעשו לי פנים כמו לפארה ליונה, אישתי של השאה, ביקשה מן הרופאים. אלה סירבו לערוך ניתוח בפניה. מן הבחינה הרפואית, אייפארה היה לבצע ניתוח כזה. אשר לבקשתה לניתוח בצלקות הירכיים, בקשה שאליה הצטרף מאוחר יותר גם אביה, אשר איראני, שהגיע לביקור בן ימים אחדים בארץ, הסכימו הרופאים לנתחה — וגם זאת, רק אחרי שהרופא הכללי, לווינשטיין, המטפל בה, יאשר זאת. הצלקות בירכיה נגרמו ממק, שמקורו בדקירות המרובות של מחטי מזרקי ההירואין.

אל מנון הוצמדה, למשך 24 שעות ביממה, האחוזת-הרחמניה עדנה לוקר, עליה הוטל לדאוג לכך שמנון תקבל את התרופות באופן סדיר, להתגבר עליה אם תתחיל להשתולל באחד ההתקפים המוכרים של המכורים לסמים. כאשר אין ביכולתם להשיג את הסם, למנוע ממנה להשיג סמים או להתחבר עם אנשים המספקים אותם — לדאוג שמנון, החובבת את הטיפה המרה, תוכל לשחות "רק כוסית אחת כל יום" על-פי הוראות הפסיכולוג שטיפל בה.

האחות הקטנה

מתה מסמים

עדנה לוקר, אחות מוסמכת ותיקה, בעלת ניסיון עשיר בטיפול בנרקומנים עוד מן התקופה שבה שירתה בבית-החולים איתנים בירושלים ובקפול ברחובות, יועד תפקיד קשה: לשמור על צעירה בת 29, אינטליגנטית ותוססת, כדי שהיא לא תשיג לעצמה סמים, וכן לשכנע אותה שתבצע במדינה אחת הוראותיו של הרופא המטפל בה. עדנה ידעה כי סיפורי-חיה של מנון הוא סיפור טראגי, ובין השתנים נקשרו קישורים רעועים, למרות שקרים אלה, מנסה מנון לעיתים להסתלק מעינה הבוחנת של עדנה ולהמלט אל ידידים ישראלים שונים, שארבו לה ולכספו הרב של אביה.

מנון היא בת-תערובת. אביה, אחד ה"אישנים" החשובים בממשל האיראני, נשא את אמה, אשה ממוצא פולני המפורסמת ביותר באיראן. לפני יותר מ-30 שנה היתה אמה אחת מידידותיו הקרובות ביותר של השאה הפרסי, מוחמד ריה פהלאווי. למרות קשריה הישנים בין השניים נמנע השאה מלהמשיך את היחסים האלה, כיוון שידע כי עמו לא יקבל יחסים מסוג זה בינו לבין מי שאינה מוסלמית. על פרשה זו נכתב בשעתה רבות בעיתונות-הירכילות.

היה זה השאה שהציג לפני פליכס אהאראן את אמה של מנון, והשניים נישאו. מאוחר רבע התל כוכבו של פליכס אהאראן זוהר בשם הממשל האיראני. הוא טיפס לדרגים בכירים ביותר והפך אחד מעשרי איראן, בעל מלוונות ובעל עיסקי ייבוא וייצוא, נוסף על משרותיו הממשלתיות.

למנון נולדה אחות, צעירה ממנה ב-שנתיים, אשר לא דמתה לה כלל. בעוד מנון כימעת שאינה דומה לאביה, פליכס דמתה לו אחותה כתי טיפות מים. כשגדלו הבנות, הן נתפסו למחלה ה"כימעת-לאומית" של איראן — הסמים. אחת מהן מנון משימוש מופרז בסמים, ואילו אחת מנון החלו שולחים לארצות שונות ברחבי העל, בניסיון להרחיקה מ"מפציידי-הסמים" באיראן ולגמול אותה. בין השאר שהתה כבר בשווייץ ובדרום-אפריקה, במירפאות מפורסמות לגמילה-סמים, אולם הרופאים שם העלו חרס במאמציהם.

ייתכן גם כי מדיניותו הנוקשה של השאה האיראני כלפי מפציץ וסוחריה שמים, שקורה בטרנדיה של מנון, שאותה מכיר השאה ואליה הוא קשור במיוחד, מידוע, בשנים האחרונות נוהגים להוציא באיראן להורג כל מי שנתפס בסחר-סמים.

אחרי שבועיים של שהייה במירפאה שבמלון מיגל דניאל, חל שיפור ניכר במצבה של מנון. אביה, שהגיע לביקור מארץ, צא מצא מילים בפיו להודות לרופאים שטיפלו בה. הוא סיכם עם המירפאה כי מנון תעבור בכל-זאת את הניתוח הי

פלסטי, שיסיר את הצלקות מעל ירכיה, וביקש שהמירפאה תמשיך להחזיק בביתו, כל עוד הפסיכולוג מטפל בה. "אני יודע שאין כימעת סיכויי שהיא תיגמל", אמר לרופאים המטפלים, "אבל אתם הבראתם אותה מהבחינה הפיסית, ונראה שטוב לה כאן. תחזיקו אותה עד אחרי הניתוח."

אולם האב לא רק נתן מתמאות, אלא גם חילק המחאה. שבוע המלון של שלושת השבועות הגיע לכדי 30 אלף לירות. למרות שהמלון גבה מפליכס אהאראן את המחיר הרגיל שהוא גובה מאורחיו, הגיע החשבון עד כדי סכום אסטרונומי זה. כאשר בדק האב את החשבון, התברר לו כי בתו הוזמנה ארוחות ושירותים אחרים של המלון, בערך של 60 דולר נוספים ביום. הוא גילה שיחת-חזון לטהראן, בסכומים עצומים. אחת השיחות ארכה 46 דקות. "מה אני יכולה לעשות?" אמרה השבוע מנון לכתב העולם הזה. "יש לי חבר בטהראן, ואני מתגעגעת אליו."

שינוי ביוזמת

הפסיכולוג

וסף עד סכומים אלה שילם פליכס אהאראן כ-600 לירות ליום שכר הי אחות הצמודה. כ-1200 דולרים למירפאה עבור שירותיה הרפואיים, תשלומים עבור הדקירות הרפואיות במעבדה והמוניטין ש"בהן נסעה מנון. סכומים אלה אינם כוללים את שכרו של הפסיכולוג ואת שכרם השמן של המתווכים השונים, ששידכו בין הרופאים לאביה של מנון.

נראה היה כי הכל שמחים. האב, שבבתו מטפלים יפה. מנון, אשר קשרה יחסים ידידותיים עם האחיות המטפלות בה ועם הצוות הרפואי, ובילתה נהדר, היא העסיקה ללא-הרהר את שירותיה החדרים ואת מיסעדת המלון, בילתה היטב בבריכת-ההשחייה, בי מועדון-הספורט ובבאר. הצוות הרפואי, ש"הרוויח כסף רב, היה אף הוא שמח, וכן גם הפסיכולוג, שקיווה לתוצאות חיוביות אצל הפציננטית שלו.

אך ביום הרביעי שעבר אירע דבר מה שערער את התמונה האידילית. מנון נעלמה מהמלון. ביוזמת הפסיכולוג שטיפל בה היא הועברה למלון סמוך, השרון. הפסיכולוג-המטפל החליט כי עדיף, מן הבחינה הטיפולית, שמנון תתי גורר בוויולה בהרצליה-פיתוח, ולא תהיה נתונה לפיתויים המקובלים של בית-מלון, ומאחר שעדיין לא נמצאה וילה הולמת, החליט, לפי שעה, להעבירה למלון השרון.

האחות עדנה לוקר, שטיפלה בה, ואשר שימשה לפני בואה של מנון לארץ כאחות במירפאה שבמיגל דניאל, סירבה, כמובן, לעבור למלון השרון. אולם הפסיכולוג פתר גם בעיה זו. הוא שכר את שירותיה של אורנה רומברג, העסיקה כמטפלת של מנון.

אורנה, חברת קיבוץ כברי, צעירה חסרת השכלה רפואית או אחרת כלשהי, חיה ב"שנה האחרונה בעיר הגדולה, היא עבדה בשעות הבוקר במשרד של אדריכלים, וב"שעות אחר-הצהריים כמוכרת בגלריה הי קטנה אפנתון, בתל-אביב. תמורת שכר של 600 לירות ליום, הסכימה לעזוב את שתי המישרות ולהיצמד אל מנון.

חיים משוגעים

בהרצליה

ורנה העניקה למנון חופש רב יותר. היא לא ראתה את תפקידה כ"כלב שמירה". מנון הורשתה להסתלק מעליה בכל שעה שעלתה על דעתה. הותר לה ללכת לבאר של המלון, ולהזמין משקאות ככל העולה על רוחה. אורנה גם לא הקפידה על ידידיה הרבים של מנון, שצצו לפתע כפטריות לאחר הגשם.

אביה של מנון, אשר השאיר הוראות ברורות ביותר לפני שזנב את הארץ, יומיים לפני שמנון עברה למלון השרון, לא ידע על השינוי. גם ידידו, מי שנחשב כאפטרופוס של מנון בארץ, האדריכל צבי גילבוע, יצא בסוף השבוע שעבר ל"איראן, שם הוא עובד עבור פליכס אהא-ראן, מבלי לדעת על המתרחש.

בינתיים ממשיכה מנון לעשות חיים במלון השרון בהרצליה, עד שימצאו את הווילה עבורה. היא מערימה את הפסיכולוג, אשר הצליח ליצור ערימה קשר נפשי, החשוב לטיפול. בשיחות שהם עורכים, במשך שעה תמימה כל יום, היא מספרת לו את בעיותיה.

במדינה

העם

ילדותיות שניה

משה דיין חי

וקיים, והוא יורה

שוב מפזי-סרק

זה התחיל כמו מיבצת-תעמולה דייני קלאסי — מאורגן, מתואם, מחושב. עדיין יש למשה דיין בכל כלי-התקשורת צבא של סוכנים-מרגזון-חינם, המתמלאים חדר וחד כשהם יכולים לשרת את האליל, גם כשהוא אליל-בידמה.

תחילה באו הראיונות המפוצצים בכלי-התקשורת העולמיים. שוב הופיעו הכותרות הזכורות: "הגנרל דיין אומר..." הדברים עצמם היו חסרי-תוכן, אך פורר בוקטיביים. היש-מהר באו קריאות אסי-איראס מן השגרירויות ברחבי העולם, למשל: דיין הצהיר עבור אמריקה, שאר-צות-הברית יכולה לספק פחות נשק ו-סיוע לישראל, ותחת זאת לתמוך בה בצור-רה פוליטית.

האם מחבל דיין בודון במאמצי יורשיו, מתוך תיקווה לכישלונם, כשהוא משלה את עצמו שהוא ייבנה מכן? בירושלים סברו כך. אך דיין חשב על הכותרת.

זבנג השלישי. אחרי הכנה זו, בא המיבצע העיקרי.

בתרועות-הצוהר, הכריזו כלי-התקשור רת שהנהיגה עומד להופיע פאר היצירה הדיינית, ספר הויכחות הגדול שלו. אחרי הספרים של גולדה מאיר ואבא אבן, שהכניסו לבעליהם מיליונים, עמד גם ספרו של דיין להיות עסק-ענק ביני לאומי. הוא עמד גם להיות זבנג פוליטי, אולם כאשר מסר דיין לפירסום את ה-סנסציות העיקריות של ספרו, כדי לדיק-דק את האיוון הקונים, נסתבר כי התח-מושת מורכבת מפזי-סרק.

פזי-סרק עם המשוררת. גילה דיין במיחותו של קוסם, השולף שפנים מכובעו: הוא רצה להיפגש ב-1968 עם יא-סר עראפאת. לשם כך היה מוכן לשחרר מן הכלל פידא, כדי שישמש כמקשר. הפידאי סירב לקבל את התפקיד. לאחר מכן שיגר דיין את פדואה טוקאן, המשר-ררת משכם, אך זו נכשלה.

הערך היחידי של סיפור זה היה בכך שהגנרל למדינה את הילדותיות הבסיסית של דיין, שנשכחה בשנתיים האחרונות. כדי ליצור קשר עם עראפאת, לא היה צורך בשום פידא כלוא. יש בעולם, בשט-חיים המוחזקים ואף במדינת-ישראל עצמה עשרות אנשים, המקובלים על עראפאת כאנשי-קשר אפשריים.

הבעיה אינה טמונה במקשר, אלא ב"בסיס הפוליטי של הפגישה. לא היה שום סיכוי שעראפאת יסכים לפגישה, מבלי לקבל מראש הבטחה של ישראל מוכנה לה-כיר בעם הפלסטיני ולהציע את הקמתה של מדינה פלסטינית בגדה וברצועה. מר-בן שדיין על חלם על כך, והפגישה כולה נועדה לשמש לו אמתלה למיבצע-ראווה. אם פיקפק בכך עראפאת, הרי היה די בשירבוב שמה של פדואה טוקאן כדי לשכנעו סופית. המשרות ההיסטריות מ-מלמה אצל הפלסטינים את מקומה של גאולה כהן בישראל. איש אינו מתייחס אליה כרצינית.

מה רצה נאצרי. סיפורו השני של דיין גילה שהתכוון באותה עת להיפגש גם עם גמאל עבד-אל-נאצרי, נשיא מצ-ריים. אליו שיגר את בני מישפחת טוקאן, וזהו מישפחת מכובדת ועשירה בשכם, ובאותה תקופה היתה ידועה כעמוד-התווך של המישרת ההאשמי, שעזמו היה עבד-אל-נאצרי מסוכסך.

1968 באף עבד-אל-נאצרי ל"פיתרון מדיני", והיה בלי ספק מוכן להסדר-שלום. אולם הוא תבע לקבל מראש הבטחה של ישראל מוכנה להחזיר, תמורת שלום, את כל השטחים המוחזקים. ברור כי דיין, שהיה כבר אז סיספוחיסט קיצוני, לא היה מוכן לתת הבטחה כזאת.

אכן לדר. הפגז השלישי של דיין לא היה בבחינת גילוי, אלא תירוץ. הוא סי-סר כי בימים הראשונים של מילחמת יום-הכיפורים הוא היה פסמי יותר מאשר הי-רמטכ"ל ואילו פיקודי-הדרום, ולכן הציע לסגת 20 קילומטרים.

כל זה הוא, כמובן, שקר גס. קיימות עדויות למכביר לכך שדיין היה אז במצב של התמוטטות היסטורית, שדיבר על "הור-

בן בית שלישי", ושתבע כ"עצה מיניסטר-יאלית" להפקיר מיד את מחצית חצי-האי סיני ולסגת, אל ההרים" — כלומר, לקר רפית-שארס-אד-שייך.

עמידתם האיתנה של דוד (דדו) אל-עזר ושמאל (גורודיש) גונן היא ש-

מנעה תבוסה-עצמית נחרצת זו. סיפורו החדש של דיין הוא ניסיון שקוף לתת לעובדות הידועות פירוש חדש, תוך זריקת אבן אחרונה על דדו המת.

כל זה לא הציג אף דיון באור חיובי יותר, אך זה גם לא הלי איכפת לו. הוא היה מעוניין רק בעצם הפירסום לעצמו. לסיפורו, ולעיתונות החדש העומד להופיע.

הממשלה

שבת אחים גם יחד

הממשלה התכנסה והחליטה

פה אחד: "יחי אנחנו!"

אין ממשלה בעולם המקדישה את ישי-בותיה לסקירות היסטוריות או לעריכת סימפוזיונים על הישגי העבר.

אבל ממשלת ישראל אינה ממשלה רג-י. לה. השבוע הקדישה ישיבה שלמה ל-חגיגה-עצמית, שהסתכמה בהחלטה פה-אחד, בת שתי מילים: "יחי אנחנו!"

זילזול תהומי. השיקול שהביא את

סופר דיין

ידיקה בפני המת

רבין לעריכת ישיבה מזוהה זו היה מובן. הסכמי-הבניים בין ישראל ובין מצרים ו/או ארצות-הברית הוא בן שנה. חתימתו היתה ההחלטה החשובה ביותר, וגם הש-נוייה ביותר במחלוקת, של ממשלת יצחק רבין. אין ספק שהסדר-הכל של נסיון-השנה היה חיובי. רבין רצה להוכיח זאת, לשם כך יכול היה לערוך כנס חגיגי בהיכל החברות או בבניני האומה. תחת זאת הקדיש לכך ישיבה של ממשלה. נדמה שאין דבר משמאל יותר את הי-זילזול התהומי שרווח רבין לשירי ממשל-תו, מאשר החלטה זו.

שני זבובים. ממשלה אמיתית מנהלת את המדינה, מחליטה החלטות שוטפות, מקדישה את כוחה להערכת העתיד ולי-היערכות לקראתו.

בישראל, כל התפקידים האלה אינם בי-ידי הממשלה, אלא בידי יצחק רבין עצ-מי. אין הוא סומך על שריו בעניינים חשובים, בייחוד בענייני חוץ וביטחון, ש-בהם הוא מתמצא יותר מהם. ההחלטות מתקבלות מחוץ לממשלה.

אבל את הממשלה צריכים להעסיק, איכשהו, חבריה רוצים להתכנס אחת לש-בוע, להתבטא, להופיע בעיתונים ובטלווי-זיה, להדליף, זה מגיע להם. צורות לכולם. זה לא יכול היה לה-זיק, אלמלא היה צריך להיות עיסוק אחר לשרים.

נדמה שמעולם לא דרשו אורחים כה רבים את התפטרותם של שרים כה רבים, כמו השבוע. האחיות והרופאים. האשמו את שר-הביטחון, ואחד הח"כים תבע את התפטרותו. הסטודנטים תבעו את התפטר-רות שר-התחנוך. בכל רחבי ממלכתו של שר-התחנוך נערכו שבתות, וכל השו"ב תים תבעו את התפטרותו. במישרד שר-הביטחון התפטר המדען הראשי.

נעים היה לשרים לשכוח את כל זאת, ולטפות לעצמם על הכתף.